

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 10C/139/2003
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5303899989
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Plichtíková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2015:5303899989.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Č a d c a sudkyňou JUDr. Annou Plichtíkovou v právnej veci navrhovateľky Z. Z. E., H. X.XX.XXXX, C. T.D. XX, D., zast. JUDr. Milanom Chovancom, V. Tvrdeho 17, Žilina, IČO: 36 436 640, proti odporcovi F. K. E., K..Q..X., Z., P.: XX XXX XXX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s.r.o., Potočná 2835/1A, Čadca, v konaní o zaplatenie 1 238,13 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Návrh z a m i e t a.

II. Navrhovateľka je p o v i n n á nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 1 398,13 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu odporcu AK JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s.r.o., Potočná 2835/1A, 022 01 Čadca, IČO: 36 866 849, vedený v Č., B..K., číslo XXXXXXXXXXX/XXXX.

o d ô v o d n e n i e :

Podľa nálezu Ústavného súdu SR č. 122/2012 z 3.10.2012: "z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, ako sa domáhajú. Zásada viazanosti súdu petitom bude vyžadovať i to, aby súd neprisúdil iné plnenie, než akého sa účastníci domáhali. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než akým bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Nie je však porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Nie je porušením ne - ultra petitum, ak súd formulačne upraví petit návrhu vo výrokovej časti rozhodnutia, keď návrhu žalobcu vyhovuje. Súd musí výrokovú časť rozhodnutia formulovať tak, aby bola jasná, stručná, výstižná a predovšetkým materiálne vykonateľná.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 M Cdo 6/2010 zo dňa 22.9.2010 okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Obdo 31/2009 zo dňa 24.3.2010 o iný predmet konania, teda o zmenu žaloby ide spravidla v prípade, ak navrhovateľka požaduje iné plnenie alebo požaduje rovnaké plnenie, ale odvodzuje ho z iného skutku, ako ho opísala v žalobe. O zmenu žaloby nejde, ak na základe toho istého skutku mení iba právnu kvalifikáciu.

Súd poukazuje aj na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.7.2008 sp. zn. 11M Obdo V 19/2007, podľa ktorého "...za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutkových okolností, než tých, ktoré uviedol v žalobe. "

Aj zo záverov v uznesení Krajského súdu v Žiline číslo konania 7 Co 312/2014-142 zo dňa 30.7.2014, ktorým bol zrušený, rozsudok Okresného súdu Čadca číslo konania 6C/109/2007-123 zo dňa 10.12.2013 a týka sa rovnakých účastníkov konania a druhovo totožného sporu s týmto sporom, vyplýva, že navrhovateľka v uvedenom spore 6C/109/2007 jednoznačne skutkovo vymedzila svoj nárok ako právo vyplývajúce zo zmluvného vzťahu existujúceho medzi účastníkmi konania - nájomnej zmluvy. Tým podmienila koncepciu procesnej obrany odporcu a smer dokazovania. Uplatnenie nároku z titulu zmluvy o postúpení pohľadávky, respektíve z iného titulu, by zmenilo aj charakter obrany odporcu oproti pôvodnej obrane. Rovnako aj činnosť súdu by bola zameraná na objasnenie odlišných skutočností, pre posúdenie ktorých nebol vytvorený dostatočný podklad. Preto odvolací súd v záveroch svojho rozhodnutia vyslovil záver, že tvrdenie uvedených odlišných skutočností v porovnaní s pôvodným návrhom treba vyhodnotiť ako zmenu návrhu a o zmene návrhu rozhodnúť.

Zo skutkového stavu súd ustálil, čo tvorí predmet sporu, ktorým sa cítil byť viazaný podľa § 152 ods. 2 a § 153 ods. 2 OSP. Pánom sporu - "dominus litis" je navrhovateľka. Len ona mala právo disponovať návrhom a len ona mala dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení v návrhu. Navrhovateľku viazala povinnosť produkovať a preukázať všetky tvrdenia už v návrhu (§ 79 ods. 1, 2 OSP), teda už v prvom úkone, ktorý jej patrilo. Súd je návrhom - predmetom sporu viazaný, nemôže ho prekročiť a z vlastnej iniciatívy prispôsobovať tvrdený skutkový stav výsledkom dokazovania. Tým by došlo k narušeniu ústavnej zásady rovnosti účastníkov konania. Navrhovateľka bola aj právne zastúpená, súd nemal poučovaciu povinnosť podľa § 5 ods. 2 OSP ani čo do hmotného, ani čo do procesného práva. Splnil si poučovaciu povinnosť podľa § 118 ods. 2 OSP a navyše pri niektorých dôvodoch uviedol aj predbežný právny názor podľa § 100 ods. 1 OSP. Navrhovateľka - jej právny zástupca, si boli vedomí sporných bodov oboznámených na pojednávaní, preto, podľa názoru súdu, nie je dôvod tvrdiť, že rozsudok je "prekvapivý, nečakaný". Navrhovateľka mala dostatočný časový priestor na produkovanie tvrdení, dôkazov - od podania návrhu dňa 26.8.2003 do rozhodnutia súdu dňa 3.11.2015 (12 rokov).

Súd je viazaný nielen predmetom sporu, ale aj skutkovým základom uplatneného nároku, teda rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami.

Navrhovateľka v návrhu tvrdila, že získala vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu v sporných nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXXX katastrálneho územia Z. na základe darovacej zmluvy V XXXX/XXXX zo dňa 19.9.2000. Ako súčasť tvrdení v návrhu - dôkaz, uviedla darovaciu zmluvu V XXXX/XXXX, ktorú pripojila na čl. 3 spisu. Súd mal teda za to, že súčasťou skutkových tvrdení sú aj skutočnosti vyplývajúce z obsahu darovacej zmluvy. Darovacia zmluva bola uzavretá dňa 19.9.2000 a zavkladovaná na katastri nehnuteľností dňa 13.11.2000 pod číslom V XXXX/XXXX. Súčasťou skutkových tvrdení v návrhu bolo aj tvrdenie, že navrhovateľka na základe darovacej zmluvy získala od otca - A. F. v sporných nehnuteľnostiach spoluvlastnícky podiel vo výške 100000/10500000, ktorý bol v prospech navrhovateľky zapísaný na LV č. XXXX. Navrhovateľka v návrhu uviedla, že uplatňuje proti odporcovi nárok na zaplatenie nájomného za rok 2002 v celkovej výške 37 300,- Sk (1 238,13 €) s 13%-ným úrokom z omeškania ročne od 1.1.2003 do zaplatenia. Odporca vyplácal ostatným prenajímateľom v roku 2002 nájomné vo výške 3 730,- Sk za 1 podiel. Navrhovateľke odmietol vyplatiť nájomné za rok 2002 za 10 podielov. Odporca užíva predmet nájmu a na výzvu právneho zástupcu navrhovateľky zo dňa 21.5.2003 navrhovateľke nezaplatil nájomné zodpovedajúce spoluvlastníckemu podielu navrhovateľky. Pripojil k návrhu aj nájomnú zmluvu zo dňa 4.1.2000 uzavretú medzi navrhovateľkou a odporcom (čl. 4). Predmetom nájomnej zmluvy je spoluvlastnícky podiel navrhovateľky k sporným nehnuteľnostiam, ktorý získala darovacou zmluvou od A. F., ktorý je zapísaný na LV č. XXXX. Výška spoluvlastníckeho podielu navrhovateľky je pre rok 2000 "10 podielov". Pre rok 2000 bolo v nájomnej zmluve dohodnuté nájomné za 1 podiel 6 300,- Sk. Na ďalšie časové obdobie malo byť nájomné dohodnuté dodatkom k zmluve. Nájomná zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú.

Podľa § 153 ods. 2 OSP a § 152 ods. 2 OSP sa súd cítil byť viazaný uvedeným predmetom sporu a základom uplatneného nároku. Z rozhodujúcich skutkových tvrdení je preukázané, že navrhovateľka žiadala nájomné - zmluvný nárok na základe nájomnej zmluvy zo dňa 4.1.2000 za rok 2002 vo výške 37 300,- Sk (1 238,13 €) s 13%-ným úrokom z omeškania ročne od 1.1.2003 do zaplatenia za nájom spoluvlastníckych podielov získaných od A. F. darovacou zmluvou V XXXX/XXXX zo dňa 19.9.2000, zavkladovanou na Správe katastra Čadca dňa 13.11.2000 pod číslom V XXXX/XXXX. Spoluvlastnícke podiely na základe darovacej zmluvy sú zapísané na LV č. XXXX kat. úz. Z..

Predmet sporu, ktorým bol súd viazaný, bol upresnený aj spornými a nespornými bodmi podľa § 118 ods. 2 OSP, ktoré súd oboznámil na pojednávaní a predbežným právnym názorom podľa § 100 ods. 1 OSP. Zároveň čo do predmetu sporu a viazanosti súd bol viazaný aj záväzným právnym názorom odvolacieho súdu v uznesení č.k. 6Co/867/2014 zo dňa 30.4.2015, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu v Čadci č.k. 10C/139/2003-512 zo dňa 25.9.2014 a zamietol návrh navrhovateľky na prerušenie konania do právoplatného ukončenia dovolacieho konania na Najvyššom súde SR vo veci sp. zn. 6Cdo/157/2014.

V súlade so závermi odvolacieho súdu súd opakovane rozhodol o nepripustení zmeny rozsudového návrhu uznesením č.k. 10C/139/2003-558 zo dňa 17.8.2015.

Vychádzal z rozhodnutia odvolacieho súdu a z jeho záverov, ktoré sú nasledovné. Odvolací súd uviedol, že podľa § 95 ods. 1, 2 OSP prvostupňový súd môže zväžiť iba to, či výsledky doterajšieho konania (ako celku) môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Ak to tak je, musí zmenu pripustiť. K zmene návrhu môže dôjsť kedykoľvek. Nie je povinnosťou navrhovateľky uviesť právny dôvod, ale o zmenu návrhu ide, ak požaduje totožné plnenie, ale z iného skutku (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obdo/31/2009 zo dňa 24.3.2010). Zmena návrhu nesmie byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Úvaha o tom patrí len súdu prvého stupňa. Odvolací, ani dovolací súd nemôže preskúmať správnosť úvahy súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na pripustenie zmeny návrhu. Proti uzneseniu nie je prípustné odvolanie (§ 202 ods. 3 písm. f) OSP). Ani dovolací súd z hľadiska procesnej vady podľa § 237 písm. f) OSP nemôže preskúmať správnosť úvahy súdu riešiaceho otázku, či výsledky konania môžu alebo nemôžu byť podkladom o zmenenom návrhu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo/161/2011 zo dňa 29.9.2011). Prvostupňový súd preto mal konkretizovať v odôvodnení uznesenia svoju úvahu, či výsledky doterajšieho konania (ako celku) môžu byť podkladom o zmenenom návrhu. Keď procesné rozhodnutie súdu o nepripustení zmeny návrhu takú úvahu postrádalo, odvolací súd mal za to, že celé konanie je zaťažené procesnou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tým, že zmenu návrhu nepripustil z dôvodov, ktoré ustanovenie § 95 ods. 1, 2 OSP nevymedzuje - rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo/4/2010 zo dňa 29.2.2012), pretože neposkytol navrhovateľke dostatok argumentov, prečo návrh zamietol. Odvolací súd nespochybnil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo/160/2011, podľa ktorého súd vyššej inštancie nemôže preskúmať správnosť úvahy súdu o pripustení alebo nepripustení zmeny návrhu. Odvolací súd mal za to, že v tomto prípade úvaha súdu absentovala, tým došlo k odňatiu možnosti navrhovateľke konať pred súdom o konkrétnom procesnom práve. Preto odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie. Uložil prvostupňovému súdu, že je povinný vypořadovať sa s otázkou nároku uplatneného navrhovateľkou v konaní vrátane alternatívneho uplatnenia. Zároveň sa súd mal zaoberať argumentami navrhovateľa, ktorými alternatívne vymedzil svoj nárok a zdôvodniť preskúmateľným spôsobom, prečo zmenu návrhu nepripustil.

Uvedeným predmetom sporu sa súd cítil byť viazaný.

Odporca sa k uvedenému návrhu vyjadril. Odporca sa k uvedenému návrhu vyjadril dňa 24.10.2003 (čl. 15) tak, že nárok navrhovateľky nie je daný, pretože nájomná zmluva je neplatná. Nájomnú zmluvu považoval odporca za neplatnú z dôvodu neplatnosti darovacej zmluvy V XXXX/XXXX zo dňa 19.9.2000, ktorou otec A. F. previedol vlastnícke právo na dcéru - navrhovateľku k spoluvlastníckym podielom v sporných nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXXX katastrálneho územia Z.. Pred Okresným súdom v Čadci prebieha konanie o určenie neplatnosti darovacej zmluvy pod spisovou značkou 6C/648/2001. V konaní sp. zn. 6C/648/2001 odvíjal odporca neplatnosť darovacej zmluvy od toho, že A. F., otec navrhovateľky, nebol vlastníkom spoluvlastníckych podielov, preto ich nemohol ako nevlastník platným spôsobom previesť darovacou zmluvou na svoju dcéru - navrhovateľku. Vychádzal z rozsudku Okresného súdu Čadca číslo konania 10C/333/00-52 zo dňa 22.11.2000, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina číslo konania 5 Co/552/01 zo dňa 1.6.2001, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.8.2001, ktorý určil, že podiel A. F. vedený pod položkou 173 zoznamu oprávnených osôb F. K. E. - Z. z 30.11.1994 vo výške 21,25 podielov patrí Z. C.. A. F., podľa tvrdenia odporcu, previedol na svoje dcéry, teda aj na navrhovateľku, podiel, ktorý je totožný s podielom Z. C., ktorého nebol vlastníkom. Odporca žiadal konanie z uvedeného dôvodu prerušiť, mal za to, že súd nemôže prejudiciálne v inom konaní o tejto otázke rozhodnúť a ide o otázku, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie.

Súd vykonal nasledovné dôkazy.

Oboznámil darovaciu zmluvu, nájomnú zmluvu, listy vlastníctva, výdavkový pokladničný doklad, sťažnostné konanie na sudkyňu, námietku zaujatosti sudkyne, rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci námietok, vyjadrenie katastra nehnuteľností, podanie právneho zástupcu navrhovateľky k sporným a nesporným bodom a k predbežnému právnomu názoru, dohodu o odstúpení od zmluvy o prevode nehnuteľností, nové darovacie zmluvy, oznámenie o postúpení pohľadávok, zmluvu o postúpení pohľadávok, pripojené spisy a zápisnice z druhovo totožných konaní, zápisnice o pojednávaní v tomto konaní.

Dňa 3.11.2015 na pojednávaní súd zamietol návrh na doplnenie dokazovania výsluchom navrhovateľky v mieste jej bydliska, návrh na doplnenie dokazovania zo dňa 9.10.2015 čl. 585 na výsluch svedkov - všetkých spoluvlastníkov podľa prílohy č. 1 podania zo dňa 7.10.2015 čl. 576 spisu, návrh na doplnenie dokazovania pripojením nájomných zmlúv všetkých uvedených spoluvlastníkov.

Dôvodom zamietnutia bola skutočnosť, že predmetom konania je nájomná zmluva medzi navrhovateľkou a odporcom a nájomné uplatňované na základe tejto zmluvy. Predmetom sporu nie sú nájomné zmluvy ostatných spoluvlastníkov, ani výška nájomného, ktoré uplatňujú ostatní spoluvlastníci. Z tohto dôvodu sú dôkazy nadbytočné, nevhodné a právne irelevantné.

Z vykonaných dôkazov mal súd preukázaný nasledovný skutkový stav a vyvodil nasledovné skutkové závery. Z darovacej zmluvy V XXXX/XXXX zo dňa 19.9.2000 (čl. 3) mal súd preukázané, že darovaciu zmluvu uzavrela navrhovateľka s otcom A. F. na predmet sporu - podiely v sporných nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXXX katastrálneho územia Z.. Vklad bol povolený dňa 13.11.2000. Z LV č. XXXX (čl. 134) mal súd preukázané, že navrhovateľka bola na základe uvedeného právneho titulu darovacej zmluvy V XXXX/XXXX zapísaná na LV dňa 13.11.2000. Podľa § 47 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa až dňom vkladu do katastra, teda dňom 13.11.2000, navrhovateľka stala spoluvlastníčkou podielov na základe darovacej zmluvy vo výške 100000/10500000. Z nájomnej zmluvy medzi navrhovateľkou a odporcom zo dňa 4.1.2000 (čl. 4) mal súd preukázané, že je uzavretá medzi navrhovateľkou a odporcom na totožné podiely, ktoré získala dňa 13.11.2000 darovacou zmluvou V XXXX/XXXX zo dňa 19.9.2000. Porovnaním dátumov 13.11.2000 a 4.1.2000 mal súd preukázané, že navrhovateľka uzavrela nájomnú zmluvu skôr, než nadobudla vlastnícke právo k predmetu nájmu.

Preukázaný skutkový stav súd subsumoval pod nasledovné právne normy.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 123 Občianskeho zákonníka vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

Podľa § 663 Občianskeho zákonníka nájomnou zmluvou prenajímateľ prenecháva za odplatu nájomcovi vec, aby ju dočasne (v dojednanej dobe) užíval alebo z nej bral aj úžitky.

Podľa § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka nájomca je povinný platiť nájomné podľa zmluvy, inak nájomné obvyklé v čase uzavretia zmluvy s prihliadnutím na hodnotu prenajatej veci a spôsob užívania.

Podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak nájomca užíva veci aj po skončení nájmu a prenajímateľ proti tomu nepodal návrh na vydanie veci alebo na vypratanie nehnuteľnosti na súde do tridsiatich dní, obnovuje sa nájomná zmluva za tých istých podmienok, za akých bola dojednaná pôvodne. Nájom dojednaný na dobu dlhšiu ako rok sa obnovuje vždy na rok, nájom dojednaný na kratšiu dobu sa obnovuje na túto dobu.

Z uvedeného mal súd preukázaný právny záver, že nájomná zmluva medzi navrhovateľkou a odporcom zo dňa 4.1.2000 je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 123 a § 39 Občianskeho zákonníka. V čase uzavretia nájomnej zmluvy navrhovateľka nebola vlastníčkou predmetu nájmu, podľa § 123 Občianskeho zákonníka nemohla disponovať s predmetom nájmu. Nikto nemôže na iného previesť viac práva, než sám má. Keďže napriek uvedenému navrhovateľka nájomnú zmluvu uzavrela, je právny úkon

neplatný od počiatku pre rozpor s kogentným ustanovením zákona (§ 123 Občianskeho zákonníka). Absolútna neplatnosť právneho úkonu sa posudzuje ku dňu uzavretia právneho úkonu, teda ku dňu 4.1.2000. V návrhu navrhovateľka netvrdila uzavretie ústnej nájomnej zmluvy. Tá by však bola neplatná z rovnakých dôvodov ako písomná nájomná zmluva. Taktiež nemohlo dôjsť k obnove neplatnej nájomnej zmluve podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie má na mysli platný právny úkon a nájomnú zmluvu na dobu určitú. V tomto prípade išlo o neplatnú nájomnú zmluvu, ktorá bola zavretá na dobu neurčitú. Žiadnu ďalšiu nájomnú zmluvu navrhovateľka nepredložila, ani netvrdila v návrhu. Preto na základe neplatnej nájomnej zmluvy nevzniklo navrhovateľke právo na zaplatenie nájomného podľa § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd považoval za nadbytočné a nevhodné spôsobovať ďalšie prieťahy v konaní ustáľovaním výšky nájomného. Návrh na zaplatenie nájomného zamietol ako nedôvodný v celom rozsahu. Nárok na zaplatenie nájomného je nárokom zo zmluvy. V konaní navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala základný predpoklad pre úspech v spore - platnú nájomnú zmluvu za sporné časové obdobie rok 2002.

Z uvedených dôvodov súd návrh navrhovateľky na zaplatenie nájomného za sporné časové obdobie v celom rozsahu zamietol.

Rozhodnutie zodpovedá skutkovému stavu, ktorý je uvedený v návrhu na čl. 1, 2 spisu.

Uznesením č.k. 10C/139/2003-558 zo dňa 17.8.2015 súd nepripustil zmenu návrhu. Mal za to, že v nadväznosti na § 152 ods. 2 a § 153 ods. 2 OSP je nevyhnutné ustáliť, akým predmetom sporu je súd viazaný, v rámci akého predmetu sporu môže a bude vykonávať súd dokazovanie. Zároveň sa súd cítil byť viazaný aj záväzným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 OSP), ale aj Ústavou SR, ktorá zaručuje ústavné práva a možnosť vyjadriť sa k určitému konkrétnemu návrhu nielen navrhovateľke, ale aj odporcovi (nález Ústavného súdu SR č. 122/2012 z 3.10.2012).

Z uvedených dôvodov preto v nadväznosti na § 95 ods. 1, 2 OSP v súlade so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí zmenu návrhu nepripustil. Mal za to, že v nadväznosti na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3 M Cdo 6/2010 zo dňa 22.9.2010, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3 Obdo 31/2009 zo dňa 24.3.2010, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.7.2008 sp. zn. 11 M Obdo V 19/2007, uznesenia Krajského súdu v Žiline v obdobnej veci č.k. 7Co/312/2014-142 zo dňa 30.7.2014, za zmenu návrhu možno považovať zmenu petitu (ale len keď žiada viac, ako žiadala v pôvodnom návrhu), alebo zmenu rozhodujúcich skutkových tvrdení - základu nároku, vždy však v porovnaní s prvým návrhom, ktorý bol súdu doručený. Inak by nebolo možné hovoriť o zmene návrhu (preto aj prípadné produkovanie eventuálneho alebo alternatívneho petitu na základe iných rozhodujúcich skutkových tvrdení v porovnaní s pôvodným návrhom je zmenou návrhu).

Súd ustálil, že v danom prípade nejde o návrh na alternatívne plnenie (eventuálny petit). Navrhovateľka nežiada eventuálne plnenie v petite. Žiada totožné plnenie v petite na základe rozdielného skutkového stavu. O eventuálny petit ide, ak na základe totožného skutkového stavu navrhovateľ uplatňuje eventuálne plnenie.

Návrhy navrhovateľky súd nevyhodnotil ani ako alternatívny petit. V alternatívnom petite by navrhovateľka žiadala zaviazat' odporcu na dve plnenia, pričom právo voľby by mal odporca. Alternatívny petit tiež vychádza z totožných skutkových tvrdení. Petit navrhovateľky je totožný, nie je alternatívny a nevychádza z totožných skutkových tvrdení, ale z rozdielných skutkových tvrdení.

Súd ustálil, že pokiaľ navrhovateľka žiadala priznať plnenie nielen titulom nájomnej zmluvy medzi navrhovateľkou a odporcom, ale aj titulom nájomnej zmluvy medzi A. F. a odporcom zo dňa 4.1.2000, titulom postúpenej pohľadávky A. F. na nájomné za rok 2002 na základe dohody o postúpení pohľadávky zo dňa 5.1.2003, titulom bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklého nájomného, titulom užívania podielu odporcom, titulom nájomného po A. F. ako právna nástupkyňa na základe darovacej zmluvy, titulom postúpenia pohľadávky zo dňa 5.1.2003 z A. F. na navrhovateľku, z horeuvedených dôvodov nie sú ani návrhom na alternatívne plnenie (eventuálny petit), ani alternatívnym petitom.

Pokiaľ tvrdenie navrhovateľky bolo v tej rovine, že uvedené podania sú iným titulom uplatneného nároku (rozumej inou právnou kvalifikáciou), zmenou právneho dôvodu (právnej kvalifikácie) bez zmeny skutkového stavu súd nie je viazaný, právne posúdenie patrí len súdu. Preto ak by navrhovateľka

alternatívne právne posúdila totožný skutkový stav (skutkový stav uvedený v prvom návrhu v poradí na čl. 1 spisu), súd by rozdielnym právnym posúdením navrhovateľky nebol viazaný. Keďže však odlišne právne posúdila odlišný skutkový stav, ide o zmenu návrhu, zmenu rozhodujúcich skutkových tvrdení, v nadväznosti na to zmenu právnej kvalifikácie uplatneného nároku.

Z uvedených dôvodov súd musel rozhodnúť o tom, či zmenu rozhodujúcich skutkových tvrdení - zmenu návrhu pripustí alebo nepripustí. Postupoval tak v súlade so závermi odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení. Skutočnosť, či ide o zmenu návrhu - zmenu rozhodujúcich skutkových tvrdení - základu nároku, môže súd zistiť vždy len porovnaním s prvým návrhom, ktorý bol súdu doručený.

1. Porovnaním návrhu (čl. 1) a podania zo dňa 11.5.2011 (čl. 176 spisu), v ktorom žiadala navrhovateľka priznať totožnú sumu z dôvodu právneho nástupníctva navrhovateľky po svojom právnom predchodcovi, teda titulom nájomnej zmluvy medzi otcom a odporcom zo dňa 4.1.2000.

Súd dospel k záveru, že ide o iný základ nároku. V návrhu žiadala navrhovateľka priznať sumu na základe nájomnej zmluvy navrhovateľky, v ktorej boli iné podiely tých istých nehnuteľností, než v nájomnej zmluve jej otca, ktorý si ponechal svoje podiely v sporných nehnuteľnostiach a uzavrel svoju nájomnú zmluvu. Nejde teda o inú právnu kvalifikáciu totožného skutkového stavu, ale o iné skutkové tvrdenie, o zmenu návrhu. Pôvodný návrh je zo dňa 26.8.2003 a zmena návrhu bola doručená dňa 11.5.2011 (čl. 176). 8 rokov bolo konané o pôvodnom návrhu. Výsledky doterajšieho dokazovania nemôžu byť podkladom pre rozhodnutie o zmenenom návrhu (pôvodný návrh sa týkal inej nájomnej zmluvy, iných podielov ako zmenený návrh), súd by konal o úplne odlišných skutočnostiach (aj keď súvisiacich), než o ktorých konal 8 rokov. Taktiež by konal o nároku s úplne odlišnou hypotézou právnej normy a úplne odlišnou právnou kvalifikáciou, čo je v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Právna kvalifikácia návrhu je daná § 663, 671 Občianskeho zákonníka a vyžaduje preukázať platnú nájomnú zmluvu navrhovateľky za sporné časové obdobie s platne dohodnutým nájomným. Hypotéza právnej normy a právna kvalifikácia porovnávaného nároku vyžaduje preukázať platnú nájomnú zmluvu právneho predchodcu navrhovateľky na odlišné podiely v nehnuteľnostiach, než sú v nájomnej zmluve navrhovateľky a preukázať tvrdené nástupníctvo navrhovateľky. Súd mal za to, že ide o zmenu návrhu, ktorú nepripustil podľa § 95 ods. 1, 2 OSP, pretože výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom rozhodnutia o zmenenom návrhu. Nebolo by možné využiť 8 rokov tvorený skutkový stav. Čo do zmeny návrhu by musel byť skutkový stav tvorený od počiatku, čo je v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

2. Porovnaním návrhu (čl. 1) a podania zo dňa 18.10.2013 čl. 398, v ktorom navrhovateľka žiadala priznať totožnú sumu titulom postúpenej pohľadávky jej otca A. F. (pohľadávky na nájomné za rok 2002 na základe dohody o postúpení pohľadávok zo dňa 5.1.2003)

Navrhovateľka v návrhu čl. 1 žiadala nájomné za rok 2002 na základe písomnej nájomnej zmluvy navrhovateľky s odporcom zo dňa 4.1.2000 (hypotéza právnej normy, § 663, § 671 Občianskeho zákonníka). Podanie zo dňa 18.10.2013 (po 10 rokoch) súd vyhodnotil ako zmenu návrhu - iné rozhodujúce skutkové tvrdenia ako boli v pôvodnom návrhu s inou hypotézou právnej normy. Navrhovateľka tvrdila, že otec A. F. jej postúpil právo na nájomné tvoriace predmet sporu. Neexistuje nárok „titulom postúpenej pohľadávky“ (postúpená pohľadávka musí byť určitá). Oproti pôvodnému predmetu sporu ide o odlišné skutkové tvrdenia vyžadujúce odlišné dokazovanie, odlišné právne posúdenie. Otec nebol zmluvnou stranou nájomnej zmluvy, ktorú uzavrela navrhovateľka s odporcom dňa 4.1.2000 na svoje podiely v sporných nehnuteľnostiach. Nemohol teda postúpiť právo na nájomné z tejto zmluvy, keď nebol zmluvnou stranou. Odlišnými skutkovými tvrdeniami sú preto práva, ktoré boli predmetom postúpenia a to aj s poukazom na to, že v nájomnej zmluve, ktorú má uzavretú A. F. s odporcom sú iné podiely, ako sú podiely v nájomnej zmluve navrhovateľky, aj keď v totožných nehnuteľnostiach. Súd zmenu návrhu podľa § 95 ods. 1, 2 OSP nepripustil, pretože výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom pre zmenený návrh. Doteraz sa konalo o úplne odlišných skutočnostiach s úplne odlišnou právnou kvalifikáciou, čo je aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

3. Porovnaním návrhu (čl. 1) a podania zo dňa 18.10.2013 čl. 399, v ktorom navrhovateľka žiadala nárok priznať titulom bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklého nájomného

Súd toto podanie vyhodnotil ako zmenu návrhu, ktorú podľa § 95 ods. 1, 2 OSP nepripustil, pretože výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom pre zmenený návrh. Skutkové tvrdenia v návrhu na čl. 1 spisu predpokladajú podľa hypotézy právnej normy, § 663, § 671 Občianskeho zákonníka tvrdiť, že existuje platná nájomná zmluva, platná dohoda o výške nájomného za sporné časové obdobie roku 2002. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyžaduje inú právnu kvalifikáciu. Hypotéza právnej normy podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka vyžaduje preukázať, či odporca získal bezdôvodné obohatenie na základe neplatnej nájomnej zmluvy alebo bez existencie nájomnej zmluvy alebo z nepoctivých zdrojov a akých. Kým v návrhu na čl. 1 spisu ide o zmluvný nárok a zmluvne dohodnuté nájomné, v návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia nejde o zmluvný nárok, ale o faktický stav neoprávneného užívania počas celého sporného obdobia, pričom všeobecná trhová cena nájomného ako bezdôvodného obohatenia môže byť odlišná od zmluvne dohodnutej ceny. Činnosť súdu by bola zameraná na objasnenie úplne iných skutočností s inou právnou kvalifikáciou, čo je aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

4. Porovnaním návrhu (čl. 1) a podania zo dňa 5.6.2014 čl. 478, 488, v ktorom navrhovateľka žiadala priznať nárok aj titulom užívania podielu navrhovateľky odporcom (rovnako aj návrh na pojednávaní dňa 25.9.2014)

Súd vyhodnotil ako zmenu návrhu zmenu rozhodujúcich skutkových tvrdení. Kým v pôvodnom návrhu žiadala priznať navrhovateľka nájomné na základe platnej písomnej nájomnej zmluvy zo dňa 4.1.2000, v podaní zo dňa 5.6.2014 (po 14 rokoch) žiadala priznať to isté plnenie na základe odlišných skutkových tvrdení ako náhradu za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu k spoločným nehnuteľnostiam za rok 2002. Ide o odlišnú hypotézu právnej normy, odlišné právne posúdenie, odlišné dokazovanie. Kým pôvodný návrh vyžaduje platnú nájomnú zmluvu a platné dojednanie o nájomnom za sporné obdobie, zmenený návrh nie je zmluvný nárok, vyžaduje dokazovanie faktického stavu - užívania spoluvlastníckeho podielu za sporné časové obdobie odporcom. Výška náhrady za užívanie taktiež nemôže byť zhodná so zmluvne dohodnutým nájomným. Je závislá od preukázanej doby faktického užívania a od znaleckého dokazovania výšky všeobecnej trhovej ceny za užívanie spoluvlastníckeho podielu v danom čase, lokalite. Súd návrh na pripustenie zmeny návrhu podľa § 95 ods. 1, 2 OSP zamietol, pretože výsledky doterajšieho dokazovania nemôžu byť podkladom pre rozhodnutie o zmenenom návrhu. Súd by konal o úplne odlišných skutočnostiach (aj keď súvisiacich), pretože v zmenenom návrhu navrhovateľka uvádza nútený zákonný nájom spoluvlastníkov, kým v pôvodnom návrhu ide o nájomný vzťah na základe písomnej nájomnej zmluvy. Pripustenie zmeny návrhu by bolo aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, kedy by súd s časovým odstupom 14 rokov konal o úplne rozdielnych skutkových tvrdeniach.

5. Titulom nájomného ako právna nástupkyňa na základe darovacej zmluvy

Predmetom pôvodného návrhu bol zmluvný nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutého nájomného za rok 2002 vo výške 1 238,13 € istiny s príslušenstvom na základe písomnej nájomnej zmluvy zo dňa 4.1.2000.

Porovnaním so zmeneným návrhom súd konštatuje odlišné skutkové tvrdenia oproti pôvodnému návrhu, ktoré by vyžadovali podriadenie pod inú právnu normu, zhromaždenie iného skutkového stavu, iných dôkazov.

Navrhovateľka v tomto podaní (čl. 478, 488) tvrdila, že odstúpením od pôvodnej darovacej zmluvy (zo dňa 19.9.2000), na základe ktorej bola zapísaná na svoje podiely v sporných nehnuteľnostiach na list vlastníctva č. XXXX kat. úz. Z. dňa 13.11.2000, sa stal vlastníkom podielov opäť otec A. F., ktorý ich opakovane daroval navrhovateľke. Tvrdenia boli ďalej v tej rovine, že nájomná zmluva medzi odporcom a A. F. je platná a preto novú nájomnú zmluvu nebolo potrebné uzavrieť, lebo navrhovateľka je právnou nástupkyňou A. F. na základe opakovanej darovacej zmluvy a vstúpila do jeho práv z nájomnej zmluvy.

Odlišnosť rozhodujúceho skutkového stavu videl súd v tom, že v prvom prípade išlo o zmluvný nárok medzi navrhovateľkou a odporcom na odlišné podiely v sporných nehnuteľnostiach, než boli podiely tvoriace predmet nájomnej zmluvy medzi odporcom a A. F.Č.. Predmetom sporu nebola nájomná zmluva medzi A. F. a odporcom, predmetom sporu neboli podiely v sporných nehnuteľnostiach z tejto nájomnej zmluvy. Predmetom sporu bola nájomná zmluva medzi navrhovateľkou a odporcom a podiely v sporných nehnuteľnostiach tvoriace predmet tejto nájomnej zmluvy. Odstúpením A. F. od pôvodnej

darovacej zmluvy s navrhovateľkou sa stal A. F. vlastníkom jej podielov. Nestal sa zmluvnou stranou zmluvy o nájme medzi navrhovateľkou a odporcom zo dňa 4.1.2000, ktorá je predmetom sporu. Preto ani navrhovateľka opakovaným darovaním sa nemohla stať zmluvnou stranou neexistujúcej nájomnej zmluvy. V tomto odlišnom skutkovom stave by bolo potrebné skúmať faktické užívanie spoluvlastníckych podielov (pôvodne tvoriacich predmet nájomnej zmluvy zo dňa 4.1.2000) za celé sporné obdobie roku 2000 zo strany odporcu, kým pôvodný predmet sporu bol zmluvný nárok vo výške zmluvne dohodnutého nájomného za rok 2002.

Výsledky doterajšieho dokazovania nemôžu byť podkladom zmeneného návrhu podľa § 95 ods. 1, 2 OSP. Bolo by nevyhnutné dokazovanie zamerať na preukázanie odlišného skutkového stavu (faktického na rozdiel od zmluvného), čo s poukazom na časový odstup nie je hospodárne. Preto súd návrh na zmenu návrhu podľa § 95 ods. 1, 2 OSP zamietol.

Z dôvodov uvedených pri jednotlivých nárokoch podľa § 95 ods. 1, 2 OSP nepripustil zmenu návrhu, pretože výsledky doterajšieho dokazovania nemôžu byť podkladom pre rozhodnutie o zmenenom návrhu. Pripustenie zmeny návrhu by bolo aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

Pokiaľ ide o iné právne úkony a iné okolnosti vo vzťahu k predmetu sporu, nároku na zaplatenie nájomného, boli právne irelevantné, aj keď súd dôkazy vykonal.

V tomto konaní súd dospel k záveru, že nájomná zmluva je neplatná preto, že v čase jej uzavretia nebola navrhovateľka ešte vlastníčkou podielov. Predmetom dovolacieho konania (6C/648/01) je iný dôvod neplatnosti, ktorý nemôže ovplyvniť výsledok konania vo veci 10C/139/03. Ak by aj navrhovateľka v dovolacom konaní bola úspešná a darovacia zmluva V XXXX/XXXX zo dňa 19.9.2000 bola určená za platnú, nijako to neovplyvní skutočnosť, že zápis do katastra bol vykonaný až dňa 13.11.2000, teda neskôr, než uzavrela nájomnú zmluvu. Výsledok dovolacieho konania neovplyvní neplatnosť právneho úkonu z dôvodu, že v čase uzavretia nájomnej zmluvy nebola vlastníčkou. Výsledok dovolacieho konania nemôže konvalidovať nájomnú zmluvu neplatnú z iného dôvodu, než je neplatnosť tvoriaca predmet dovolania. Vo vzťahu k dovolaciemu konaniu, rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co 479/2012-918 zo dňa 9.7.2013, ktorý zmenil rozsudok Okresného súdu v Čadci č.k. 6C/648/01 zo dňa 18.9.2012 tak, že určil darovacie zmluvy V XXXX/XXXX a V XXXX/XXXX za neplatné, súd uvádza, že v tomto smere sa cítil byť viazaný v nadväznosti na § 159 ods. 2 OSP len výrokom rozsudku o neplatnosti zmlúv. Odôvodnením rozsudku sa necítil byť viazaný. Odôvodnením rozhodnutia sú súdy viazané len v prípade zrušenia veci podľa § 226 OSP. Zo záväznosti výroku o neplatnosti darovacích zmlúv v nadväznosti na § 159 ods. 2 OSP potom mal súd ustálené, že zmluvy sú určené za absolútne neplatné, preto sú neplatné od počiatku, teda od ich uzavretia. Právny vzťah sa vráti do pôvodného stavu pred uzavretím darovacích zmlúv. Pred uzavretím darovacích zmlúv bol vlastníkom sporných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX katastrálneho územia Z. darca - A. F.. Preto na list vlastníctva pri neplatnosti darovacích zmlúv bude zapísaný A. F. a nie Z. C., respektíve jej právni nástupcovia. Druhý dôvod, ktorý bráni zápisu právnych nástupcov Z. C. na list vlastníctva napriek rozsudku Krajského súdu v Žiline 5Co 479/2012-918 zo dňa 9.7.2013 je skutočnosť, že právny titul Z. C. na základe rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 10C/333/00-52 zo dňa 22.11.2000 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co 552/01 zo dňa 1.6.2001 je rozsudkom nevykonateľným v katastri nehnuteľností. Takýto záver mal súd potvrdený aj listinami, vyjadreniami Správy katastra Čadca, z ktorých vyplýva, že rozsudok 10C/333/00-52 zo dňa 22.11.2000 nie je možné zapísať na list vlastníctva ako právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva Z. C., respektíve jej právnych nástupcov. Zároveň z týchto vyjadrení katastra mal súd preukázané, že po určení neplatnosti darovacích zmlúv na list vlastníctva bol zapísaný A. F.. Po určení neplatnosti darovacích zmlúv sa stal vlastníkom A. F. a to aj na spoluvlastnícke podiely tvoriace predmet sporu, a to spätne, ku dňu uzavretia darovacích zmlúv, teda ku dňu 19.9.2000. Bol by to len ďalší dôvod neplatnosti nájomnej zmluvy, nad rámec neplatnosti vyslovenej v tejto veci. Znamenalo by to, že navrhovateľka nebola vlastníčkou vôbec, a nielen v deň uzavretia nájomnej zmluvy. Ako súd už zdôraznil, výsledok dovolacieho konania vo veci neplatnosti darovacích zmlúv nemôže ovplyvniť výsledok tohto konania ani v prípade, ak darovacie zmluvy budú určené za neplatné, ani v prípade, ak nebudú určené za neplatné. Sporná nájomná zmluva zo dňa 4.1.2000 bude neplatným právnym úkonom bez ohľadu na výsledok dovolacieho konania.

Ďalší dôkaz, ktorý súd v konaní vykonal, bol úkon odstúpenia od darovacích zmlúv. Za situácie, že právoplatným spôsobom bolo rozhodnuté o neplatnosti darovacích zmlúv, bolo nevyhnutné konštatovať,

že platným spôsobom možno odstúpiť len od platného právneho úkonu. V nadväznosti na § 154 ods. 1 OSP sú darovacie zmluvy právoplatne určené za neplatné, treba vychádzať zo záveru, že neplatné je aj odstúpenie od darovacích zmlúv. V prípade, že by dovolací súd dospel k záveru, že darovacie zmluvy sú platné, bolo by potrebné skúmať platnosť úkonu odstúpenia od darovacích zmlúv z viacerých hľadísk v nadväznosti na § 48 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Aj v prípade platného odstúpenia od darovacích zmlúv však platí záver podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, darovacia zmluva by sa zrušila od počiatku, vlastníkom by sa stal ku dňu jej uzavretia 19.9.2000 darca A. F.. Nezmenilo by to právne postavenie navrhovateľky, že ku dňu uzavretia nájomnej zmluvy 4.1.2000 nebola vlastníčkou, neuzavrela platnú nájomnú zmluvu, nemôže v tomto konaní dôvodne požadovať nájomné. Odstúpenie od darovacej zmluvy nemá teda právnu relevanciu k predmetu sporu. A.H. F. by sa platným odstúpením stal vlastníkom sporného spoluvlastníckeho podielu, odstúpením by sa nestal aj zmluvnou stranou nájomnej zmluvy zo dňa 4.1.2000, aktívne legitimovaným subjektom na zaplatenie nájomného tvoriaceho predmet sporu.

Pokiaľ ide o dôkaz, že A. F. dohodou postúpil právo na nájomné tvoriace predmet sporu na navrhovateľku, také tvrdenie je taktiež právne irelevantné vo vzťahu k predmetu sporu, ktorý tvorí právo na zaplatenie nájomného patriaceho navrhovateľke za rok 2002. Z dôvodov už uvedených sa A. F. nestal nositeľom práva na zaplatenie nájomného za spoluvlastnícky podiel navrhovateľky, ktorý bol predmetom nájomnej zmluvy zo dňa 4.1.2000 a ktorý je predmetom tohto konania. A. F. mal uzavretú nájomnú zmluvu na svoje spoluvlastnícke podiely v totožných nehnuteľnostiach, ktoré netvoria predmet tohto konania. Zmluvou o postúpení preto nemohol na navrhovateľku platne postúpiť právo na zaplatenie nájomného za rok 2002 z podielov navrhovateľky, keď nebol nositeľom tohto práva. Na navrhovateľku mohol postúpiť len právo na zaplatenie nájomného na základe nájomnej zmluvy medzi ním a odporcom. Predmetom tohto konania však je právo na zaplatenie nájomného na základe nájomnej zmluvy uzavretej medzi navrhovateľkou a odporcom. Preto ani postúpenie nájomného z A. F. na navrhovateľku nemá právnu relevanciu k predmetu sporu. K platnému postúpeniu pohľadávky bolo povinnosťou navrhovateľky preukázať, že postúpená pohľadávka bola existujúca, určitá. Neexistuje nárok "titulom postúpenej pohľadávky". Pohľadávka musí byť pohľadávkou na zmluvný alebo zákonný nárok (nájomné, bezdôvodné obohatenie a podobne). Jej existenciu a určitosť bola povinná súdu preukázať navrhovateľka, keď od postúpenia pohľadávky nájomného odvíjala svoju aktívnu legitimáciu. Tvrdenia právneho zástupcu boli v tej rovine, že navrhovateľka nemusí preukazovať zmluvu o postúpení pohľadávky, pričom svoje tvrdenie opierala o § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedené zákonné ustanovenie však hovorí, že dlžníkovi (odporcovi) nie je povinný postupca preukazovať zmluvu o postúpení. Súd, ktorý rozhoduje vo veci, nie je dlžníkom, preto nie je možné na súd aplikovať ustanovenie § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že účastník konania nie je povinný súdu predložiť zmluvu o postúpení, stačí, keď súdu predložil oznámenie o postúpení. Takýto záver právneho zástupcu navrhovateľky je v rozpore so zákonom. Súd má právo a povinnosť sám skutkovo a právne vyhodnotiť právny úkon - dohodu o postúpení pohľadávky. Nie je možné sa domnievať, že skutkové a právne vyhodnotenie úkonu vykoná namiesto súdu právny zástupca navrhovateľky a súd len preberie jeho závery. To je v rozpore s právom a povinnosťou súdu vec posúdiť a to každý jednotlivý dôkaz samostatne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Taký záver mal súd podložený aj závermi, ktoré vyplývajú z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo 221/2011 zo dňa 30.1.2013. Z rozhodnutia vyplýva záver, že súd skúma, či zmluva o postúpení pohľadávky bola skutočne uzavretá, či je v konkrétnom prípade spôsobilá mať za následok prevod alebo prechod práva alebo povinností, o ktoré v konaní ide. Pri posúdení vo veci samej skúma, či tvrdené právo (povinnosť), ktoré malo byť prevedené, alebo ktoré malo prejsť na iného, tu skutočne je, alebo či na iného skutočne prešlo alebo bolo prevedené. Zároveň musí byť bez pochybností zrejmé, čo je predmetom sporu.

Pokiaľ ide o opakované uzavretie darovacích zmlúv s navrhovateľkou po tom, čo na A. F. prešlo vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu na základe určenia neplatnosti darovacích zmlúv, tento dôkaz - právny úkon, nemá právnu relevanciu k predmetu sporu. Darovacou zmluvou získala navrhovateľka podiel, ktorý stratila určením neplatnosti darovacích zmlúv. Darovacia zmluva sa stala neplatnou ku dňu jej uzavretia, navrhovateľka získala opakovane vlastnícke právo k spornému podielu až ku dňu vkladu do katastra. Nájomná zmluva však bola uzavretá dňa 4.1.2000. Spätným darom vlastníckeho práva k podielu sa nemohla stať neplatná nájomná zmluva platným právnym úkonom. Predmetom sporu je nárok na zaplatenie nájomného, preto uvedený dôkaz vo vzťahu k predmetu sporu je právne irelevantný.

Z procesného hľadiska odporca žiadal konanie prerušiť. Mal za to, že súd nemôže prejudiciálne v inom konaní rozhodnúť o otázke neplatnosti darovacích zmlúv riešenej v konaní 6C/648/2001. Zároveň mal za to, že ide o otázku, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie vo veci 10C/139/2003. Žiadal to v podaní zo dňa 24.10.2003 (čl. 15).

K tomu navrhovateľka uviedla, že nesúhlasí s prerušením konania. Mala za to, že súd má právo prejudiciálne ustáliť uvedenú otázku, či bol vlastníkom darovaných podielov A. F. alebo Z. C.. Poukázali na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S 275/1995 zo dňa 24.10.1995, ktorým bol spoluvlastnícky podiel A. F. potvrdený. Poukázal na nezapisateľnosť rozsudku sp. zn. 10C/333/00 v katastri nehnuteľností.

Okresný súd v Čadci uznesením č.k. 10C/139/2003-28 zo dňa 27.5.2004 prerušil konanie do právoplatného ukončenia veci 6C/648/01 a 10C/333/2000. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.6.2004. Po zmene zákonného sudcu (čl. 107) uznesením č.k. 10C/139/03-152 zo dňa 27.10.2004 zákonná sudkyňa zrušila uznesenie o prerušení konania a rozhodla o pokračovaní v konaní. Mala za to, že je právom súdu podľa § 135 ods. 2 OSP uvedenú otázku vlastníckeho práva a neplatnosti darovacích zmlúv posúdiť prejudiciálne. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 10Co 65/2011-163 zo dňa 30.3.2011 uznesenie prvostupňového súdu zo dňa 20.9.2000, potvrdil. Súd nemá povinnosť prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. S prerušením konania účastník konania nestráca právo, aby sa o jeho práve rozhodlo bez zbytočných prieťahov v súlade s článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 49/01 v spojení s § 135 ods. 1 veta druhá OSP, podľa ktorých rozhodnutia iných všeobecných súdov v obdobných veciach (na rozdiel od rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky) nie sú záväzné. Súd môže vec posúdiť prejudiciálne.

Z toho dôvodu sudkyňa konala a rozsudkom č.k. 10C/139/03-255 zo dňa 14.7.2011 rozhodla vo veci samej. Uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 8Co 359/2011-281 zo dňa 27.4.2012 bol rozsudok prvostupňového súdu zrušený so záväzným záverom odvolacieho súdu (§ 226 OSP), že prvostupňový súd by mal vyčkať do rozhodnutia súdu vo veci sp. zn. 6C/648/01. Následne Okresný súd v Čadci uznesením č.k. 10C/139/03-381 zo dňa 30.10.2012, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 10Co 39/2013-392 zo dňa 20.3.2013, prerušil konanie. Uznesenie o prerušení konania tak nadobudlo právoplatnosť dňa 17.5.2013, kde bolo konštatované, že rozhodujúce je záväzné stanovisko odvolacieho súdu vo veci samej, ktorý vyslovil názor, že je potrebné vyčkať na rozhodnutie vo veci sp. zn. 6C/648/01. Vo veci vedenej pred Okresným súdom v Čadci pod sp. zn. 6C/648/01 bolo rozhodnuté dňa 18.9.2012 rozsudkom č.k. 6C/648/01-793. Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 5Co 479/2012-918 zo dňa 9.7.2003 rozsudok prvostupňového súdu zmenil a určil, že darovacia zmluva V XXXX/XXXX uzavretá medzi A. F. a Z. F., nar. XX.X.XXXX, dňa 19.9.2000, ktorej vklad bol povolený dňa 13.11.2000, ktorá sa týkala nehnuteľnosti na LV č. XXXX katastrálneho územia Z., je neplatná. Určil, že darovacia zmluva V XXXX/XXXX zo dňa 19.9.2000, uzavretá medzi A. F. a Z. E., H. X.XX.XXXX, dňa 19.9.2000, ktorej vklad bol povolený dňa 13.11.2000, ktorej obsahom boli nehnuteľnosti na LV č. XXXX katastrálneho územia Z., je neplatná. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že darovacie zmluvy považuje za neplatné z toho dôvodu, že podiel A. F. vedený pod položkou 173 zoznamu oprávnených osôb F. K. E. S. Z. z 30.11.1994 vo výške 21,25 podielov patrí Z. C. na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 10C/333/00-52 zo dňa 22.11.2000 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline 5Co/552/01 zo dňa 1.6.2001. Podiely určené Z. C. sú totožné, podľa názoru odvolacieho súdu, s podielmi, ktoré boli predmetom darovacích zmlúv z A. F. na jeho dcéry. A. F. previedol podiely, ktoré nevlastnil. Mal za to, že nároky priznané v konaní 10C/333/00 sú iné, než nároky priznané rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/276/95-23 zo dňa 24.10.1995, ktorým správny súd potvrdil rozhodnutie Pozemkového úradu v Čadci zo dňa 12.6.1995. K argumentu prvostupňového súdu, že nie je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právnych úkonov - darovacích zmlúv, pretože rozsudok 10C/333/00-52 zo dňa 22.11.2000 je nevykonateľný, nezapisateľný v katastri nehnuteľností, odvolací súd uviedol, že k zápisu rozsudku v katastri bránili uvedené darovacie zmluvy. Ich určením za neplatné podľa § 36a katastrálneho zákona táto prekážka odpadne a rozsudok bude zapisateľný v katastri nehnuteľností. Je teda daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti darovacích zmlúv. Rozsudok Okresného súdu v Čadci č.k. 6C/648/01-793 zo dňa 18.9.2012 tak nadobudol právoplatnosť dňa 28.1.2014.

Konanie vo veci 10C/139/03 tak bolo prerušené do právoplatnosti rozsudku vo veci sp. zn. 6C/648/01, teda do 28.1.2014. Navrhovateľka podala dovolanie proti právoplatnému rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odklade vykonateľnosti uvedeného rozsudku.

Táto procesná situácia však nemala vplyv na pokračovanie v prerušenom konaní, pretože konanie bolo prerušené do právoplatnosti rozsudku vo veci sp. zn. 6C/648/01 a nie do vykonateľnosti uvedeného rozsudku. Okrem uvedeného, dovolacie konanie nemá vplyv na predmet sporu, pretože súd určil nájomné zmluvy za neplatné z dôvodu, ktorý je odlišný od dôvodu neplatnosti darovacích zmlúv (v nadväznosti na to aj nájomných zmlúv), ktorý tvorí predmet sporu pred dovolacím súdom vo veci sp. zn. 6C/648/01. Na základe uvedených dôvodov súd pokračoval v konaní. Mal za to, že konanie nie je prerušené.

Na pojednávaní dňa 3.11.2015 súd konal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľky a jej právneho zástupcu. Vychádzal z § 101 ods. 2 OSP, že súd je povinný konať, aj keď sú účastníci konania nečinní. Vychádzal aj z Ústavy SR a zo záveru, že ústavné práva má aj navrhovateľka, aj odporca a ústavné práva musia byť v rovnováhe. Ústavné právo jedného účastníka konania nemôže byť zneužívané na úkor ústavného práva druhého účastníka konania. Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR má navrhovateľka právo na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti, aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom. Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR odporca má právo, aby bolo konané bez zbytočných prieťahov a aby mal právnu istotu. Jedno ústavné právo nesmie byť vykladané na úkor druhého ústavného práva. Súd dospel k záveru, že navrhovateľka svoje ústavné právo vykladá na úkor ústavného práva odporcu. Opakovane doručila žiadosti o odročenie pojednávania. Od roku 2003 do roku 2015 sa nezúčastnila ani jedného pojednávania. Súd vytyčil pojednávanie na deň 1.10.2015 po zrušení veci (čl. 555). Právny zástupca navrhovateľky prevzal predvolanie dňa 14.9.2015 spolu s uznesením (čl. 558), ktorým súd neprípustil zmenu návrhu. Dňa 25.9.2015 na čl. 563 spisu požiadala navrhovateľka o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov a o výsluch v mieste svojho bydliska. Uviedla obmedzenú pohyblivosť. Súd pojednávanie odročil. Pojednávanie odročil na konkrétny termín na deň 3.11.2015 čl. 566 spisu. Dňa 28.9.2015 čl. 568 spisu navrhovateľka opakovane požiadala z totožných dôvodov o odročenie pojednávania - z dôvodu obmedzenej pohyblivosti. Dňa 29.9.2015 na čl. 570 spisu právny zástupca navrhovateľky požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu dlhodobo plánovanej dovolenky a kolízie pojednávania. Na pojednávaní právny zástupca navrhovateľky vysvetlil, že nejde o kolíziu pojednávania, taký údaj uviedli nedopatrením, išlo o plánovanú dovolenku. Tá však žiadnym spôsobom ako závažný dôvod pre odročenie pojednávania nebola zdokladovaná. Zároveň na pojednávaní právny zástupca navrhovateľky uviedol, že u navrhovateľky ide o chronický stav ochorenia pohybového ústrojenstva. Sudkyňa oznámila mailom navrhovateľke i právnomu zástupcovi (čl. 572), že uvedený dôvod nevyhodnotila ako závažný dôvod pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 OSP a § 119 OSP. Súd pojednávanie neodročil, podľa § 101 ods. 2 OSP konal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľky. Prítomný bol jej právny zástupca. Právny zástupca na pojednávaní uviedol, že navrhovateľka má kontrolu dňa 3.11.2015. Ak sa nedostaví, poruší liečebný režim. Na to reagoval právny zástupca odporcu tým, že ak sa nedostaví zo závažných dôvodov, pričom účasť na pojednávaní je možné považovať za závažný a ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý by nemusela byť prítomná navrhovateľka na kontrole dňa 3.11.2015, ale by si mohla kontrolu preložiť na iný termín. Súd vychádzal zo záveru, že v danom prípade ide u navrhovateľky o chronické ochorenie, tak ako uviedol jej právny zástupca na pojednávaní, a tým by došlo k trvalému odňatiu ústavného práva odporcu na právnu istotu, pretože takýto argument by navrhovateľka mohla uplatňovať po každom vytyčení pojednávania. V tomto smere súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 7Cdo/130/2012 zo dňa 24.4.2013, kedy Najvyšší súd SR rozhodol, že konanie a rozhodnutie v neprítomnosti účastníka konania, ktorý bol práceneschopný, nie je odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f) OSP. V danom prípade sa mu neznemožnila realizácia procesných práv. Aj v súdenom prípade ide o trvalé chronické ochorenie pohybového aparátu, pričom súd bral do úvahy aj tú skutočnosť, že navrhovateľka je zamestnaná a pravidelne dochádza do zamestnania, aj keď na kratšiu vzdialenosť. Počas doby od roku 2003 do roku 2015 nejavila záujem zúčastniť sa ani na jednom pojednávaní. V tomto smere súd vyhodnotil jej postup ako účelový, ako procesné obštrukcie. Procesné práva mohla realizovať aj písomne, nielen osobnou účasťou na pojednávaní. Zároveň bola právne zastúpená na pojednávaní dňa 3.11.2015, preto nedošlo žiadnym spôsobom k odňatiu jej procesných práv. Na pojednávaní dňa 3.11.2015 súd nevykonával žiadne dôkazy, ktorými by odňal navrhovateľke právo vyjadriť sa k týmto dôkazom. Rozhodnutie súdu bolo len právnym vyhodnotením dávno známeho skutkového stavu, ktorý bol medzi účastníkmi konania aj nesporný. Bolo nesporné, že nájomná zmluva bola uzavretá skôr, ako sa stala navrhovateľka vlastníčkou sporných nehnuteľností.

Z rovnakých dôvodov súd zamietol aj návrh na vykonanie dôkazu výsluchom navrhovateľky pred súdom v mieste jej bydliska. Aj odporca a jeho právny zástupca má právo byť pri výsluchu účastníka konania, ktorý ho žaluje. Taký výsluch by bol neehospodárny, v tomto štádiu konania aj nadbytočný. V danom prípade išlo len o zhrnutie existujúceho skutkového stavu známeho niekoľko rokov a jeho právne vyhodnotenie, ktoré si nevyžadovalo výsluch navrhovateľky. Navrhovateľka sa sama obrala o prítomnosť byť na pojednávaniach vrátane posledného pojednávania, kedy vo veci bolo rozhodnuté, a to svojou nečinnosťou. Navyše, navrhovateľke boli doručené všetky listiny, s ktorými sa mohla oboznámiť, reagovať na ne a Krajský súd v Žiline predchádzajúci rozsudok prvostupňového súdu zrušil len z dôvodu nepreskúmateľnosti uznesenia o nepripustení zmeny návrhu, takže skutkový stav a odôvodnenie predchádzajúceho rozsudku prvostupňového súdu jej boli známe a mohla sa k nim vyjadriť buď sama, alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

Keďže opakovane vzniesol právny zástupca navrhovateľky na pojednávaní dňa 3.11.2015 návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, a to napriek tomu, že o prerušení rozhodol už odvolací súd v uznesení č.k. 6Co/867/2014-543 zo dňa 30.4.2015 tak, že návrh zamietol, súd opakovane rozhodol, že zamietol návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 6 Cdo 157/2014. Výsledok dovolacieho konania nemá žiaden vplyv na predmet sporu, zvlášť v tomto štádiu konania, keď navrhovateľka odstúpila od darovacej zmluvy, ktorá je predmetom dovolacieho konania (neplatnosť darovacej zmluvy) a uzavrela novú darovaciu zmluvu.

Vzhľadom k neustálym sťažnostiam právneho zástupcu odporcu na osobu sudkyne bolo potrebné vyriešiť aj otázku zaujatosti sudkyne v nadväznosti na § 14 ods. 1 OSP. Právny zástupca odporcu žiadal vo svojom podaní, aby sudkyňa bola vylúčená vo všetkých veciach, v ktorých zastupuje právny zástupca odporcu. Následne však právny zástupca odporcu vyhlásil, že uvedeným podaním nemienil vzniesť námietku zaujatosti voči sudkyňi, respektíve, že námietku berie späť. Aj keď počas celého konania nepostupoval podľa zákona a nevzniesol voči sudkyňi námietku zaujatosti, vyvíjal na sudkyňu tlak, aby sa sudkyňa dala vylúčiť z rozhodovania v tejto veci, ako aj z rozhodovania vo všetkých ostatných veciach, v ktorých právny zástupca odporcu zastupuje účastníkov konania u zákonnej sudkyne. Všetky podania boli hromadné, totožné aj v iných súdnych sporoch. Tlak bol na sudkyňu vyvíjaný produkovaním hromadných sťažností, podaním návrhu na disciplinárny postih. V tomto spise sú podania týkajúce sa sťažnostného konania od čl. 233-234, 235, 253, 300-313, 318-372, 374, 377.

Pre súd, účastníkov konania a právnych zástupcov v tomto smere boli záväzné rozhodnutia nadriadeného súdu - Krajského súdu v Žiline č.k. 6Co/329/2012-374 zo dňa 31.8.2012 a č.k. 6NcC 31/2012-377 zo dňa 31.8.2012. Súd sa cítil byť viazaný právnym názorom, že sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci.

Preto, keď odpadol dôvod prerušenia konania, sudkyňa ďalej vo veci konala.

Vzhľadom k tomu, že syn sudkyne utrpel úraz a domnelého útočníka zastupuje právny zástupca odporcu, sudkyňa z tohto dôvodu požiadala o vylúčenie z rozhodovania v tejto veci, rovnako v ostatných veciach (čl. 440-441).

Pre súd, účastníkov konania a právnych zástupcov aj v tomto smere je záväzný záver rozhodnutie nadriadeného súdu - Krajského súdu v Žiline č.k. 6NcC 19/2014-443 zo dňa 13.2.2014, ktorý rozhodol, že sudkyňa nie je vylúčená z rozhodovania v tejto veci. Právny zástupca odporcu napriek záverom nadriadených súdov podal sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky pre porušenie ústavného práva odporcu na nezávislého a nestranného sudcu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (čl. 455).

Ku dňu rozhodnutia súdu - 25.9.2014 nedoručil právny zástupca odporcu rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o tom, že sudkyňa je vylúčená z rozhodovacej činnosti v tejto veci. Preto podľa § 154 ods. 1 OSP rozhodujúci je stav ku dňu rozhodovania. Ku dňu rozhodovania sudkyňa nemala vedomosť o tom, že by bola vylúčená z rozhodovacej činnosti a necítila sa byť vo veci zaujatá. Zákonná sudkyňa mala za to, že je povinná, až do prípadného vylúčenia, vo veci konať a rozhodovať bez zbytočných prietahov, pretože ide tiež o ochranu ústavného práva účastníkov konania podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Tlak právneho zástupcu odporcu na vylúčenie sudkyne je taktiež ústavne neprípustný, pretože podľa článku 48 ods. 1 Ústavy SR má každý účastník konania, teda aj

navrhovateľka, právo na to, aby mu nebol odňatý zákonný sudca. Je potrebné zvážiť, či takýto tlak na vylúčenie sudkyne z rozhodovania je v súlade s článkom 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, s etickým kódexom advokáta a v súlade s § 342 ods. 1, 2 Trestného zákona o nezasahovaní do nezávislosti súdu, keď právny zástupca odporcu počas celej doby nevzniesol zákonným spôsobom námietku zaujatosti voči sudkyňi. Tlak právneho zástupcu odporcu nebol zameraný na ovplyvňovanie sudkyne pri rozhodovaní, bol zameraný na vylúčenie sudkyne z rozhodovacej činnosti.

Z uvedených dôvodov sudkyňa konštatuje, že napriek uvedenému tlaku na jej vylúčenie konala a rozhodla nestranne, nezávisle, tak ako jej to ukladá článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ak Ústavný súd Slovenskej republiky vzhľadom k ústavnej sťažnosti právneho zástupcu odporcu dospeje k inému záveru, sudkyňa bude rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky v celom rozsahu rešpektovať.

Úspešným účastníkom konania je odporca. Podľa § 142 ods. 1 OSP mu patrí plná náhrada trov konania. Náhradu trov konania mu súd priznal v súlade s § 151 ods. 1 OSP, vo výške účelne vynaložených nákladov, v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. v znení zmien a doplnkov.

Súd priznal náhradu trov konania za nasledovné úkony právnej pomoci:

1/ prevzatie a príprava zastúpenia 24.10.2003	61,41 €
2/ odpor proti platobnému rozkazu 24.10.2003	61,41 €
3/ vyjadrenie k stanovisku navrhovateľa 13.4.2004	61,41 €
4/ odvolanie proti uzneseniu 4.11.2010	61,41 €
5/ vyjadrenie 13.7.2011	61,41 €
6/ odvolanie proti rozsudku 30.8.2011	61,41 €
7/ doplnenie odvolania 14.10.2011	61,41 €
8/ vyjadrenie k zápisnici 1.6.2012	61,41 €
9/ vyjadrenie 4.6.2012	61,41 €
10/ odvolanie 19.7.2012	61,41 €
11/ vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky 17.12.2012	61,41 €
12/ vyjadrenie 17.7.2013	61,41 €
13/ zastúpenie pri pojednávaní 24.4.2014	61,41 €
14/ zastúpenie pri pojednávaní 25.9.2014	61,41 €
15/ vyjadrenie k odvolaniu 20.11.2014	61,41 €
16/ vyjadrenie k dôkaznému návrhu 14.10.2015	61,41 €
17/ zastúpenie pri pojednávaní 3.11.2015	61,41 €

- paušálne náhrady r. 2003 (2 x 3,98 €)	7,96 €
- paušálne náhrady r. 2004 (1 x 4,51 €)	4,51 €
- paušálne náhrady r. 2010 (1 x 7,21 €)	7,21 €
- paušálne náhrady r. 2011 (3 x 7,41 €)	22,23 €
- paušálne náhrady r. 2012 (4 x 7,63 €)	30,52 €
- paušálne náhrady r. 2013 (1 x 7,81 €)	7,81 €
- paušálne náhrady r. 2014 (3 x 8,04 €)	24,12 €
- paušálne náhrady r. 2015 (2 x 8,39 €)	16,78 €

- celkom bez DPH	1 165,11 €
- DPH 20%	233,02 €

Trovy právneho zastúpenia celkom 1 398,13 €

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Žiline prostredníctvom Okresného súdu Čadca v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená dobrovoľne, je možné navrhnúť výkon rozhodnutia.